

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Krahuly a soudců JUDr. Lenky Novotné a Mgr. Tomáše Hodného ve věci

žalobkyně: **Jana S.**, narozená dne XXXXX
bytem XXXXX
zastoupená advokátkou Mgr. Olgou Růžičkovou
sídlem Dubská 390/4, 415 01, Teplice

proti
žalovanému: **Město Krupka**, IČO 00266418
sídlem Mariánské náměstí 22/13, 417 42, Krupka - Bohosudov
zastoupený advokátem JUDr. Janem Svobodou
sídlem Kollárova 1064/18, 415 01, Teplice

o zdržení se zásahů do vlastnických práv, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Teplicích ze dne 23. 9. 2020, č. j. 18 C 211/2017-177

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se v napadených výrocích I., II., IV a V. **potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 4 356 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jana Svobody.

Odůvodnění:

1. Okresní soud rozhodoval o žalobě, již se žalobkyně domáhala, aby žalovanému bylo uloženo zdržet se zásahů do jejích práv spočívajících v zavodnění podkladních vrstev chodníku, čímž dochází ke zvýšení vlhkosti základové spáry domu, a tím i zavodnění zdiva domu č. p. XXXXX na pozemku

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Petru.

p. č. st. XXXXX v k. ú. Krupka, eventuálně aby žalovanému byla uložena povinnost zajistit odvodnění obslužné komunikace p. č. XXXXX v k. ú. Krupka a dále zdržet se zásahů do práv žalobkyně spočívajících v nemožnosti otevírání garážových vrat jejího domu č. p. XXXXX na pozemku p. č. st. XXXXX v k. ú. Krupka. Tvrdila, že je vlastnící domu č. p. XXXXX na pozemku p. č. st. XXXXX v k. ú. Krupka, že s jejím pozemkem sousedí obslužná komunikace žalovaného, která nesplňuje technické požadavky v otázce spádu, v důsledku čehož dochází k zamokření jejího domu, neboť při dešťových srážkách se značné množství vody dostává pod dům. Dále tvrdila, že v důsledku vybudování chodníku na komunikaci je jí dlouhodobě zamezeno otevírání garážových vrat.

2. Žalovaný uplatněný nárok neuznal a popřel, že by jakkoliv zasahoval do práv žalobkyně s tím, že její dům vykazoval známky podmáčení již v roce 2002 a že obslužná komunikace byla upravována podle schválené projektové dokumentace.
3. O této žalobě rozhodl okresní soud napadeným rozsudkem tak, že žalobu zamítl (výrok I. a II.), řízení o povinnosti žalovaného zdržet se zásahů do práv žalobkyně spočívajících v nemožnosti otevírání garážových vrat předmětného domu zastavil (výrok III.), žalobkyni zavázal povinností nahradit náklady řízení jak žalovanému (výrok IV.), tak státu (výrok V.). Okresní soud vyšel ze zjištění, že žalobkyně je od roku 2002 vlastnící pozemku p. č. st. XXXXX, jehož součástí je dům č. p. XXXXX v ul. XXXXX v Krupce. Žalovaný je vlastníkem sousedícího pozemku p. č. XXXXX - obslužné komunikace, kterou v roce 2003 rekonstruoval tak, že po celé šíři vozovky obnovil její povrch a vybudoval kanalizační řád, po rekonstrukci nedošlo ke změně sklonových poměrů okrajů komunikace, podélný a příčný sklon vozovky způsobují, že povrchová voda stéká při pravém okraji vozovky na straně předmětného domu, odvedení povrchových vod z komunikace je nedostatečné. Povrch chodníku ze zámkové dlažby u předmětného domu je částečně propustný, od roku 2002 až 2018 nedošlo k výraznému zhoršení stavu fasády, nedošlo k rozvoji výkvětů a k výraznějšímu zvětšení vlhkých míst, základy domu nejsou opatřeny izolací proti zemní vlhkosti, systém likvidace dešťových vod ze dvou svodů je zaveden do komunikace a je nesprávný. Na takto zjištěný skutkový stav okresní soud aplikoval ust. § 1013 odst. 1 a § 1019 odst. 1 o. z., a vyšel přitom ze závěrů vyslovených v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1410/2005 a ze dne 22. 4. 2014, sp. zn. 25 Cdo 205/2013, tj. že běžné stékání dešťových vod není imisí, pokud vlastník pozemku nezměnil přirozené odtokové poměry v místě a že vlastník pozemku není povinen činit opatření proti přirozenému působení a proti přirozenému stékání dešťové vody na sousední pozemek. Okresní soud dospěl k závěru, že pokud v řízení nebylo prokázáno, že žalovaný změnil při rekonstrukci obslužné komunikace odtokové poměry v místě a nebylo ani prokázáno, že srážkové vody stékají z pozemku žalovaného na pozemek žalobkyně v míře natolik zvýšené, že způsobují podmáčení pozemku a domu žalobkyně, pokud stav předmětného domu je setrvalý existující nejméně 18 let. Naopak v řízení bylo prokázáno, že příčinou pronikání vody do domu žalobkyně je absence izolace základů domu žalobkyně. Je proto na žalobkyni, aby učinila na svém pozemku a domě taková opatření, aby zamezila podmáčení svého domu srážkovými vodami, a tato opatření nelze přenášet na žalovaného. Z těchto důvodů okresní soud uplatněný nárok za důvodný nepovažoval a žalobu zamítl. Protože žalobkyně vzala v průběhu sporu žalobu částečně zpět, řízení o nároku o povinnosti žalovaného zdržet se zásahů do práv žalobkyně spočívajících v nemožnosti otevírání garážových vrat domu č. p. 53/7 s odkazem na § 96 o. s. ř. zastavil. O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl okresní soud dle § 142 odst. 1 o. s. ř. a § 146 odst. 2 o. s. ř. a ve věci úspěšnému žalovanému přiznal právo na náhradu účelně vynaložených nákladů spočívající v odměně advokáta za poskytnutí právní pomoci dle vyhl. č. 177/1996 Sb. O povinnosti žalobkyně hradit náklady řízení (představující odměnu zaplacenou znalci za vypracování znaleckého posudku a přiznaném svědčeném) státu rozhodl dle § 148 odst. 1 o. s. ř.
4. Proti tomuto rozsudku, a to proti jeho zamítavým meritorním výrokům I. a II. podala odvolání žalobkyně, v němž s právními závěry okresního soudu zásadně nesouhlasila. Namítala přitom, že přirozené odtokové poměry byly v místě změněny již prostu existencí stavby v podobě pozemní Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Petřů.

komunikace a její souvislé asfaltové vrstvy, která se přirozeně v jakémkoliv životním prostředí rozhodně nevyskytuje, vždy zabraňuje přirozenému vsakování vody do pozemku a pokud ze silnice bude něčeho dováděno na sousední pozemek, jedná se o přímou imisi. Proto za zcela nepřiléhavý považuje odkaz okresního soudu na rozhodnutí Nejvyššího soud sp. zn. 25 Cdo 205/2013, který dopadá na situaci, kdy na pozemek nebyla umístěna žádná stavba ani v podobě pozemní komunikace. Za přiléhavé považuje, aby na danou věc byl aplikován závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího soudu ČR č. j. 22 Cdo 942/2020-341, podle něhož stékání vody či padání sněhu ze střechy přímo na sousední pozemek je přímou imisí ve smyslu § 1013 odst. 1 o. z. Vytkla okresnímu soudu, že přehlíží závěry znaleckého posudku, pokud znalec konstatoval, že odvedení povrchových vod z komunikace je nedostatečné, že dochází k zavodnění podkladových vrstev chodníku a pravděpodobně i k zavodnění zdiva a že z posudku, který sama předložila, plyne závěr, že byl zjištěn nepříznivý příčný sklon místní komunikace nad domem a proti domu klientky a dále nepříznivé konstrukční řešení chodníku před domem. Poukázala na to, z vyjádření Povodí Ohře sice plyne závěr, že nesouhlasí s navrženým způsobem likvidace dešťových vod, avšak soud z listiny opomněl uvést, že uvedený postoj není konečným. Současně s tím též uvedla, že nárok uplatnila řádně tzv. negatorní žalobou a jen z procesní opatrnosti přistoupila k formulaci eventuálního petitu, když byla soudem seznámena, že negativní petit bude zamítnut a že předmětem řízení nemá být hledání konkrétních způsobů nápravy, kterými má dojít ke zdržení se zásahů do jejích vlastnických práv. Navrhla napadený rozsudek změnit tak, že žalobě bude vyhověno a žalovanému uložena povinnost nahradit náklady řízení před soudy obou stupňů.

5. Krajský soud jako soud odvolací přezkoumal rozsudek v jeho napadené části, tj. ve výroku I. a II., včetně odvislých nákladových výroků IV. a V., a to včetně řízení jeho vydání předcházející a dospěl k závěru, že odvolání důvodné není.
6. Okresní soud vycházel ze skutkového stavu věci tak, jak je popsán v odůvodňující části napadeného rozhodnutí. Skutkový stav zjistil okresní soud řádně, v rozsahu pro rozhodnutí potřebném, a protože ani v odvolacím řízení nedoznal skutkový stav žádných změn, krajský soud nemá důvodu se od něho jakkoli odchýlit a vychází z něj. Okresní soud hodnotil důkazy objektivně, jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a s námitkami obou účastníků se vypořádal a nic podstatného nepominul. Ze skutkového zjištění pak soud prvního stupně vyvodil dle názoru odvolacího soudu i správný závěr právní. Protože odvolací soud hodnocení důkazů soudem prvního stupně sdílí, včetně logicky z nich vyplývajících závěrů, proto v rámci stručnosti lze na tomto místě zcela odkázat na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozsudku.
7. K odvolací argumentaci nutno uvést, že žalobkyní namítané rozhodnutí dovolacího soudu na daný případ aplikovat bezesbytku nelze. Je tomu tak proto, že dovolací soud vycházel z odlišného skutkového stavu – stékání vody ze střechy na sousední pozemek. Odvolací soud totiž přitom nemohl přehlédnout, čeho se žalobkyně žalobou domáhá (čeho se má žalovaný zdržet). Dovolávali se žalobkyně toho, aby se žalovaný zdržel zavodnění podkladních vrstev svého chodníku, tedy zabránil tomu, že se na jeho pozemku bude dešťová voda vsakovat; jinak řečeno má zabránit akumulaci schopnosti svého pozemku, pak o přímou imisi vskutku nejde, ale jde o běžné působení přírodních sil a vzájemné polohy obou pozemků účastníků. Zde je namísto třeba zdůraznit, co již uvedl soud prvního stupně a co vyplynulo z provedeného dokazování, tj. že primární příčinou vlhkosti zdiva domu žalobkyně je podzemní voda, nikoliv voda povrchová, a že ochranou proti tomu je izolace základů domu, kterou dům žalobkyně opatřen není. Pominout nelze ani to, že sama žalobkyně přispívá k zavodnění podkladových vrstev chodníku, neboť znalec uzavřel, že zaústění okapových svodů, kterými žalobkyně svádí vodu ze střechy svého domu do pozemku žalovaného, je technicky nesprávné. O nedůvodnosti žaloby, a to obou v ní uplatněných nárocích (tj. zdržení se zavodnění podkladních vrstev chodníku a uložení povinnosti odvodnit obslužnou komunikaci) svědčí, a to i přes závěr znalce, že odvedení povrchových vod při intenzivních srážkách z komunikace je nedostatečné, i skutečnost, že na pozemku žalovaného se

komunikace nachází řádově desítky let a že od rekonstrukce této komunikace od roku 2003 je stavebně technický stav předmětného domu (z pohledu vlhkosti zdiva) neměnný. I podle názoru odvolacího soudu nelze za stávajícího skutkového stavu konstatovat, že by dešťová voda stékala z komunikace na (či pod) dům, resp. pozemek žalobkyně v míře nepřiměřené a že by žalobkyně tím byla podstatně omezena v obvyklém užívání nemovitosti.

8. S ohledem na výše uvedené závěry proto bylo již nadbytečné zabývat se, zda žalobkyní požadovaná opatření – zajistit odvodnění komunikace je technicky realizovatelné a zda procesní postup soudu prvního stupně byl v tomto směru správný.
9. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek v napadených meritorních výrocích I. a II. dle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, a to včetně správných a řádně odůvodněných výroků IV. a V. o nákladech řízení.
10. Protože žalovaný byl i v odvolacím řízení úspěšný přísluší mu dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu nákladů tohoto řízení a které shodně jako v řízení před soudem prvního stupně představují odměnu placenou advokátovi za poskytnutí právní pomoci dle vyhl. č. 177/1996 Sb., a to odměnu za dva úkony právní služby po 1 500 Kč, náhradu hotových výdajů za tyto úkony po 300 Kč dle, a to vše včetně 21% daně z přidané hodnoty dle § 137 odst. 3 o. s. ř. ve výši 756 Kč, tj. celkem 4 356 Kč, kterou je žalobkyně povinna zaplatit žalovanému v zákonné lhůtě tří dnů (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) a k rukám jeho advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání k Nejvyššímu soudu do dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku, a to prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni. Přípustnost dovolání (§ 237 až § 238a o. s. ř.) je oprávněněn zkoumat jen odvolací soud.

Ústí nad Labem 10. prosince 2021

JUDr. Jiří Krahula v. r.
předseda senátu